

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Jærnet

Citation: Kidde, Harald: "Jærnet", i Kidde, Harald: *Jærnet*, udg. af Knud Bjarne Gjesing ; Thomas Riis , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, isamarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1990, s. 315. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde04ny-shoot-idm140608065021008/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Jærnet

Han skimtede Bryntes tøvende Skikkelse på Tærsklen og Olofs og Adrians Hoveder dunkelt bag ham.

I tre, som ikke vover – som ikke vil – og som ikke kan, nu gav I mig, hvem Gud og hun vragede, Eders Krone, – Guds, som vor Slægt, Jærnets største, skal bære!

Varligt, med Knæet på Bordet – hvor Jacobschöldernes Skatte, Kongernes Belønninger, sov under Glaslåg: Ordner, Kots og Ringe – med Brystet åndende mod Sværdene, der købte dem, og Våbenskjoldets Sol, der gik ned, rakte han efter Kronen, Menneskeheden over Slægten, Gud over Jærnet.

Den gøs mod hans Hænder, kold, så de skjalv, tung, så de vaklede; Perlerne, der slyngede sig i Rækker fra Tak og til Tak randt som Tærter over hans Fingre, som en Sang, uhørt; og dog forstået. Hans Ånde drev som Skyer over Guldet og forsvandt. Men Rubinen glødede i hans Blik som Guds Øje, gennem hans Årer som Guds Kraft: »Nu er jeg, Gud, i dine Hænder! Du ringe Menneske *min* Herre! og se dér din Dronning! Forspilder I mig, forgår jeg!»

Susan – svimmel af Håb og Angst, syg og stærk som aldrig før, sænkede han i begge Hænder Kronen mod hendes brede Pande, hendes brede Skuldre. Støv, bliv Evighed!

Da – et Skrig nåede hans Øre, et Hyl gennem Perlernes himmelske Hymne, en jamrende, truende Bøn – Helvedes Protest mod at dele Himmeriges Lod: Evigheden ... Ulvene hylte fra Yngen, fra Sancta Lucia-Nat, fra Persberg, med Genlyd fra alle Gruberne ...

Kronen rystede i hans Hånd: *hvad* gjorde han? *hvem* kronede han? *Denne* Jords Dronning, *denne* Gud!

Var hun, var han Kronen værd? og dette Liv skyldig at straffes med Evigheden? *Hvem* var Fjenden, Uretfærdigheden: Døden – eller Evigheden?

Han vendte Hovedet. Derude flakkede Himlen rød af Blået: fra Persberg, af »Bjærgets« Sol. Og Solen over Poltava – den var kun en Genspejling af denne!

Den krængede Jord, som han i Farbtoders Slæde var faret forbi her til Festen, *nu* nåede dens Råb hans Hånd, som kronede hende til Dronning! Han havde glemt – og han blev mindet! Han havde glemt de Levende for de Døde – Persberg for Poltava!

Han vilde frelse Livet – og udødeliggjorde Døden! Han hævnede de Døde på de Levende: gav dem samme Herre i Vold!